

מרגש: הנב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

[20]

הליכות לחיים

שנת תשס"ט, חר נוף
"מי רוצה לבוא איתי לבקר את סבא וסבתא?"

זו הייתה עוד שבת קייצית ארוכה, כעת, כשהתור לבעלי לשחות בלא הגבלה והוא לא היה צריך לחשב עוד כל טיפה של מים, חזרנו לנצל את צהרי השבת הארוכים ולצאת מדי פעם לבקר את הוריי או את הוריו.

הוריי גרים ברחוב פנים מאירות בירושלים והוריו באזור סורוצקין. מי שמכיר את המסלול יודע שצעידה מרחוב אנסי בהר נוף עד אחת משתי הכתובות הללו אורכת כשעה, זו הליכה מינעית ומתישה ולפני היציאה לדרך היא בהחלט מרתיעה ואינה מעוררת חשק רב.

"נצעד עד המסוף ונחליט אם להמשיך", אמר בעלי.

ארזנו את עצמינו ויצאנו. לצעוד עשר דקות עד למסוף זה סביר, אפשר להגיע לשם ולהחליט אם להמשיך או לא.

כשהגענו למסוף החלטנו לצעוד רק עד סוף רחוב "כנפי נשרים" ומשם רק עד היציאה מהעיר. מהיציאה מהעיר צעדנו עד הכניסה לאזור רחוב המ"ג ומשם עד לבית של סבא וסבתא, זה באמת שום דבר...

"הרב הבר, אני לא מסוגל!"

בקריאה זו נכנסו לחדרון הקטן של בעלי אנשים שבורים. כאלו שהשמים נפלו עליהם, כשגילו אצלם אי ספיקת כליות. הם יצטרכו לעבור מעכשיו דיאליזה. הם! לא! מסוגלים! "אני לא יכול להיכנס לשגרת נצח של דיאליזה, לא אעמוד בזה!", התפרקו לפניו אנשים בבכיה.

"נצח?", תמיד תהה בעלי. "מה פתאום נצח?"

אתה תעבור עכשיו טיפולי דיאליזה רק עד חג השבועות, בזמן הזה נשתדל למצוא לך בלי נדר כליה."

ברגע שהוצב תאריך יעד התגמד הקושי והפך אפשרי. אי אפשר לחשוב על נצח אבל עד אחרי חג השבועות אפשר? את זה צריך לעשות.

ומה קרה אם לא הושג תורם בתקופה זו? שוב הוצב יעד חדש. לא לעולם תיארך דיאליזה, חלילה, רק עד אחרי החגים. ושוב, כשהיעד ברור היה מאיפה לשאוב כוח.

"התורה כותבת לנו בספר הושע: 'שובה ישראל עד ה'. למה עד ה' ולא אל ה'?", בעלי, אומן הנפש, היה נוהג לשאול. ותשובתו הייתה סדורה: "כדי להגיע למטרה עלינו להציב יעדים קטנים בדרך. אנחנו לא יכולים לשוב בתשובה בבת אחת. קשה להפוך בוקר אחד לצדיקים גמורים, איננו יכולים לתקן הכל ברגע ולא למעוד לעולם, השיטה היא להגיע 'עד'. להתקדם לדוגמא

בשמירת הלשון עד לשעה איקס, להיזהר בשמירת הלכה מסוימת בשבת, ללמוד קטע מיוחד של חיזוק בתפילה. לצעוד צעדים קטנים. להגיע כל פעם 'עד', ומשם להתקדם עוד".

זו הייתה שיטת החיים שלו, זה היה המוטו שהוא העביר לכולם במישורים רבים. אנחנו לא צועדים אל סבא וסבתא, אנחנו הולכים עד. אנחנו לא הופכים עכשיו ליודעי כל הש"ס, אנחנו לומדים היטב עד, אנחנו לא נכנסים למצב של שינוי נצחי, אנחנו מגיעים עד. הכל קצוב בתחום האפשר. ולכן גם הכל אפשרי.

*

בעלי המוסר ממליצים לנו להשתמש בשיטה שעל פיה נקט בעלי. לא לנסות לתפוס הכל, להגיע עד. להתקדם בצעדים קטנים לעבר המטרה אליה אנו רוצים להגיע, לכיוון התורה שאנחנו רוצים לקנות בשבועות. יהיו הדבר לעילוי נשמת נפטר מירון זצ"ל ולרפואת הפצועים.

אנשים אמיצים באמצע בדרך

ד. הגיעה אלינו כשהייתה בשנות הארבעים לחייה. היא השתוקקה לתרום כליה ובעלה התקשה לזרום עם הרעיון וביקש לשמוע יותר מידע. בני הזוג הגיעו לביתנו ביום שישי אחד, התיישבו על הספה וגמעו בצמא את דבריו של בעלי, שכדרכו, לא שכנע רק הסביר בטוב טעם ודעת, סיפק פרטים והנגיש חומרים אמינים ומבוססים.

לאורך השיחה ניסה בעלי לזהות עד כמה ד. נחושה לתרום ועד כמה בעלה נחוש שלא לעשות זאת. במהלך הבירור הוא שאל את ד. את השאלות שהיה רגיל לשאול את המתעניינים. מעין סקר דעת קהל שערך לעצמו, כחלק מבניית הפלטפורמה של 'מתנת חיים'. אחת השאלות ששאל הייתה מה מביא אותך לתרום כליה? במקום תשובה התכופה ד. אל תיקה,

פשפשה בו, הוציאה תמונה והגישה לבעלי. בתמונה נראו חמישה בנים, עומדים לפי גובה, לבושים סט בגדים תואם, מסולסלי פאות ומתוקים מדבש. בעלי לא הצליח להבין את הקשר בין השאלה ששאל לבין התמונה אך ד. מיהרה להסביר: "אלה המתנות בהן חנן אותי ה' יתברך. יש לי חמישה בנים מקסימים, בריאים וחכמים. יש לי בעל טוב, מקום עבודה יציב ומסודר, פרנסה בשפע ועוד. יש לי הכל ברוך ה' ומה אני נותנת לה' חזרה? אני רוצה לתרום כליה ובכך לבטא את הכרת הטוב שלי לה' על כל מה שנתן לי".

לא חייבים כידוע לתרום כליה, אבל כל אחד מאיתנו חייב לעצור, לראות את כל הטוב בו מקיף אותו בורא עולם ולהיזכר "מה אשיב לה"

הבהרה: עיתון קטיפה הוא שפנה לגברת הבר בבקשה להעלות על הכתב מקורות החיים של בעלה ז"ל. יהיו הדברים לזיכוי הרבים ולעילוי נשמתו של אברהם ישעיהו בן רב צבי